

Tịnh Độ Đại Kinh Giải Diễn Nghĩa
Tập 527

Chủ giảng: Tịnh Không Pháp Sư

Chuyên ngữ: Minh Tuệ

Biên tập: Nguyễn Tâm

Thời gian: 07.08.2011

Địa điểm: Phật Đà Giáo Dục Hiệp Hội_HongKong

Chư vị Pháp sư, quý vị đồng học, mời ngồi xuống. Mời quý vị xem Đại Thừa Vô Lượng Thọ Kinh Giải, trang 669, bắt đầu xem từ hàng thứ 6.

“*Hưu hoặc giao kết tỵ hội*”, câu này là kinh văn. *Tịnh Ảnh Sớ* nói: “*Dưới giao kết tỵ hội*”, tiếp theo giao kết tỵ hội. Đoạn văn tự này “*Minh tạo nghiệp quá*”, nói rõ vì tà dâm nên tạo tội lỗi, vì dâm dục nên tạo những việc giết, trộm...đó là những tội lỗi. Câu này nói rất chi tiết, rất rõ ràng.

“*Từ đây trở xuống nói rõ, do dâm ác dẫn đến những tội giết, cướp...*” Những tội như thế này, trong lịch sử xưa nay, cho đến thời điểm hiện tại, nếu quý vị bình tâm quan sát, những chuyện như thế này rất phổ biến, kể không hết. Khi tạo tác, tựa hồ như rất thích, nhưng những tội lỗi được tạo ra, tất cả kết quả nhận được là địa ngục trong tam đồ, khổ không thể tả. Bởi thế việc này, ta càng nghĩ càng thấy sợ, càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng. Thực sự nhận rõ chân tướng sự thực, thà bỏ thân này chứ không làm ác.

Phần tiếp theo, giải thích kinh văn, “*giao kết*” có nghĩa cấu kết. “*Tỵ hội, tỵ tập tà chúng*”, tập hợp mọi người làm gì? “*Giết hại cướp bóc*”, vì thế nên dẫn đến dâm ác. “*Phàm dùng những vật nhọn để đâm đều gọi là đâm, ở đây chỉ những vũ khí giết người như giáo mác*”, do dâm nên giết.

“*Cưỡng đoạt, đại sư Cảnh Hưng nói: Là lấy một cách ngang nhiên*”, đây là cưỡng đoạt, được nhìn thấy khi nào? Chiến tranh, trong chiến tranh thì có thể lấy một cách ngang nhiên, không bị ai ngăn cản. “*Bức hiếp, dùng sức mạnh đe dọa, đó là hào đoạt vậy, gọi là trộm cướp*”, không do chính người đó muốn dâng hiến, “*đấy gọi là cưỡng đoạt, cướp bóc*”.

“*Nếu nói rộng những ác nghiệp giết, cướp*”, từ hành động tà dâm dẫn đến giết người, cưỡng đoạt, làm những hành động bất nhân như thế, tại sao phải làm? Là bởi, “*muốn lấy cho vợ*”, làm vừa lòng người phụ nữ, muốn “*mua vui cho bản thân*” mà thôi. Muốn làm vừa lòng người phụ nữ.

Chúng ta xem vua Ân Trụ, cuối triều nhà Thương ngày xưa, vua U cuối triều nhà Chu, Hạ Kiệt cuối đời nhà Hạ, đây là nói ba đời, những vị Hoàng đế

cuối cùng đã mất nước như thế nào? Tất cả đều tham luyện nữ sắc, tan nhà mất nước, chết không toàn thân, sau khi mất rồi, đương nhiên đọa địa ngục vô gián. Là bởi tạo tất cả nghiệp giết, trộm, dâm, dối, đây là tội nghiệp địa ngục.

“Cực thân, đại sư Vọng Tây nói: Cực là một nhọc, nên cực thân là thân ấy một nhọc. Giết, cướp, dâm, dối đều làm thân mình một nhọc. Những ác như thế, sẽ đọa làm ma”, những người đó, *“Trước là chuốc lấy”,* người thấy, qui cũng thấy. Đại sư Nghĩa Tịch nói: *“Nghĩa là làm ác rõ ràng, mọi người nhìn thấy”,* người thấy được. Làm ác trong bóng tối, người không thấy nhưng qui thấy.

Lại Hội Sớ nói: *“Nhân là nhân gian, quan lại bắt bớ; Qui là qui thân, quan âm phủ thấy được. Thân mình ghi chép, cõi trời cũng ghi chép, người tạo ra tội lỗi làm sao trốn thoát”,* không cách nào trốn thoát.

Chúng ta đọc Kinh Hoa Nghiêm, đọc bản luận *Vọng Tận Hoàn Nguyên Quán* của quốc sư Hiền Thủ mới hay những khởi tâm động niệm của tất cả chúng sinh, những tín hiệu này lập tức được truyền khắp pháp giới. Hoàn Nguyên Quán cho chúng ta biết biến khắp pháp giới, ý niệm chúng ta vừa khởi lên, tất cả những chúng sinh khắp pháp giới đều biết rõ, liệu ta giấu được ai? Không giấu được, và lại tầm ảnh hưởng sâu rộng ta không thể lường trước, ảnh hưởng là loại thứ hai trong ba loại châu biến: Xuất sanh vô tận.

Một niệm ác, một hành vi không lành, mở ra vô lượng vô biên những cảnh giới ác, trong một niệm này tạo nên. Một niệm lành, một hành vi tốt, cũng xuất sanh vô tận. Xuất sanh vô tận này như thế giới Cực Lạc, như thế giới Hoa Tạng, thuần tịnh thuần thiện, do tâm hành mang lại.

Vấn đề này đã được các nhà khoa học hiện đại chứng minh. Chúng ta xem những nghiên cứu khoa học gần đây, rất an ủi. Phật Thích Ca Mâu Ni, cách đây ba nghìn năm đã nói, ngày nay các nhà khoa học chứng minh, đây không phải là chuyện viễn vông.

Thần minh có thật không? Có, Thần minh của cõi dục giới, đa phần dưới trời Đao Lợi, chúa trời Đao Lợi quan tâm thế gian, người xưa gọi ngài là Ngọc Hoàng đại đế. Đây là ở khác tầng không gian với chúng ta, nhưng họ cũng cư trú nơi quả đất này. Cõi ma, nói thật, người ở chung với ma. Cổ nhân có câu, nơi nào có người là nơi đó có ma, người ma ở chung, vì khác tầng không gian nên người không thấy ma, ma cũng không thấy người. Khác với chư Thiên, Trời thấy người, người không thấy Trời.

Bởi thế người khởi tâm động niệm tạo những nghiệp ác, làm sao thoát khỏi, không lối thoát, thoát ở đây là quả báo. Bởi thế *“Tự vào ba đường”, “tự”*

ở đây là tự nhiên, nhận quả báo một cách tự nhiên, là ngã quỷ, súc sinh, địa ngục. “*Tự nhiên, có nghĩa chắc chắn*”, chúng ta nói chắc chắn rơi vào ba đường ác. Từ đây có thể hiểu, thọ báo tạo nghiệp là việc cực kì đáng sợ.

Phần dâm ác chúng ta học đến đây, phần thứ tư dưới đây nói về vọng ngữ, rất dễ phạm lỗi nói dối.

“Kỳ tứ giả, thế gian nhân dân, bất niệm tu thiện. Lương thiệt, ác khẩu, vọng ngôn, ý ngữ. Tăng tât thiện nhân, bại hoại hiển minh, bất hiểu phụ mẫu, khinh mạn sư trưởng, bằng hữu vô tín, nan đắc thành thật”, đến đây là một đoạn nhỏ. *“Tôn quý tự đại, vị kỷ hữu đạo, hoành hành oai thế, xâm dị u nhân. Dục nhân úy kính, bất tự tầm cụ, nan khả hàng hóa, thường hoài kiêu mạn, lại kỳ tiên thế, phước đức doanh hộ. Kim thế vi ác, phước đức tận diệt, thọ mạng chung tận, chư ác nhiều quy. Hựu kỳ danh tịch, ký tại thân mình, vọng cửu khiên dân, vô tòng xả ly, dẫn đắc tiền hành, nhập u hỏa hoạch”.* Đây chính là địa ngục. *“Thân tâm thô toái, thân hình khô cực, đương tư chi thời, hối phục hà cập”.*

Bốn thứ đó, người thế gian không nghĩ tu thiện, hai lưỡi, ác khẩu, nói dối, thù dật. Ghen ghét người tốt, làm hại thánh hiền, không hiểu cha mẹ, khinh mạn sư trưởng, bạn bè không tin, khó được thành thật, đến đoạn đó. Tôn quý tự đại, cho ta có đạo, tác oai tác quái, xâm phạm người khác, khiến người cung kính, thật khó giáo hoá, thường ôm kiêu mạn, ý lại người trước, phước đức đầy đủ, đời này làm ác, phước đức hao mòn, khi mạng sống hết, các ác vây quanh, lại tên được ghi, nơi các vị thần, tai ương lôi kéo, không rời bỏ được, chỉ phải đi tới, nhập vào nôi lửa. Thân thể rã nát, thân hình rất khổ, đúng lúc như thế, hối hận đâu kịp.

Đây chính là lúc chịu tội nơi địa ngục, hối cũng không kịp. Chúng ta xem chú giải của Hoàng Niệm Lão. Thứ tư: *“Nói rõ ác nghiệp nói dối”.* “*Nói dối, Độ Luận nói*”, trong Đại Trí Độ Luận nói: *“Nói dối, tâm không tịnh muốn lừa người, che đậy sự thực, nói khác lời, sinh nghiệp khẩu, đó là nói dối”.*

Mấy câu này trong Đại Trí Độ Luận, trước tiên nói rõ, tâm không thanh tịnh, lừa dối người khác, đó là tâm không tốt, muốn lừa dối người, che đậy chân tướng sự thực. Đây gọi là *“che đậy sự thật”*, không nói đúng sự thực với họ, không nói chân tướng với họ. *“Nói khác lời”*, khác lời ở đây là nói dối, sẽ tạo khẩu nghiệp. Lừa dối mọi người, ngày nay chúng ta gọi là mang tâm lừa dối, đây gọi là nói dối, tâm hành đều không tốt. “Trong Đại Thừa Nghĩa Chương lại nói: *“Nói những điều không thật nên gọi nói dối, lời nói quàng xiên gọi là vọng ngữ”.*

Bên dưới Niệm Lão tổng kết: “*Nên biết lòng giữ sự lừa dối, miệng nói những điều không thật, gọi là nói dối. Lại miệng có bốn lỗi, cũng là bốn trong mười thứ ác nghiệp của miệng*”, những điều này kinh này đều nói ra. “*Gọi là hai lưỡi, ác khẩu, nói dối*”, đó là những thứ nói dối vừa nêu. Ở sau còn có: “*Nói thêu dệt*”. Tịnh Ảnh Sớ nói: “*Bốn lỗi của miệng, vì không ứng pháp, gọi chung nói dối*”, đây là hợp chung cả bốn lỗi của miệng, tất cả đều là nói dối.

“*Hai lưỡi*” là đào bới thị phi, phá hoại mối quan hệ giữa hai người. Trước mặt anh A, họ nói B đã kể những lỗi lầm của anh, trước mặt anh A, họ nói B nói những lỗi lầm của anh, dẫn đến hai bên nghi kỵ. Nhỏ thì khiến hai người mất hoà khí, nghi kỵ lẫn nhau; Lớn thì khiến hai quốc gia xảy ra chiến tranh, tội đó đương nhiên là địa ngục vô gián. Cần biết rằng đây là điều không nên làm.

Giữa người với người, quý nhất là sống hài hoà, quý vị đào bới những thị phi trong đó, khiến hai bên tranh đấu, thử hỏi sẽ được lợi ích gì? Tại sao quý vị phải làm như thế? Nếu một ngày nào đó việc này bại lộ, hai bên đều hận quý vị, chắc chắn tạo nên oan oan tương báo, đời đời kiếp kiếp không bao giờ ngưng, bởi thế hai lưỡi chắc chắn mang hoạ.

“*Khẩu nghiệp*” là ngôn ngữ thô lỗ, lời nói khó nghe, đây cũng là điều rất dễ phạm, tất cả đều là trong sinh hoạt đời thường.

“*Nói thêu dệt*” là lời hoa mỹ, nói rất ngọt ngào, mục đích cũng để lừa dối đối phương, ngôn ngữ không thành thật. Thêu dệt đa phần lợi mình hại người, mới dùng thủ đoạn thấp hèn như thế. Trong thương trường ngày nay, hình như đâu cũng bắt gặp những cảnh tượng này.

Tịnh Ảnh Sớ nói: “*Bốn lỗi lầm này, bốn lỗi lầm của miệng, vì không ứng pháp*”, nghĩa là không như pháp, gọi chung là nói dối. “*Kim Kinh nêu rõ năm ác, nên lấy nói dối gồm cả ba, gọi chung một ác*.”. Trong bộ kinh này nêu có năm thứ ác, nói dối bao gồm bốn loại, bởi thế gộp bốn loại kia vào nói dối. Nói dối ở đây là nói bốn loại. “*Nhưng chỉ ý của kinh ẩn dạy mười ác, nên chỉ nêu lên ba ác còn lại. Nói chung trong gộp vẫn có mở*” nếu triển khai thì nói dối có bốn loại, gộp lại gọi là nói dối.

Trong kinh Phật nói, mở đóng không giống nhau, nhưng trong bộ kinh này, nghĩa là trong phẩm kinh “*Trước thế ác khổ*”, ở đây nói về năm ác, ý kinh bao gồm cả thập thiện. Mười thiện, nói dối được triển khai thành bốn loại. Bởi thế, ý chính trong phẩm kinh này là nói năm giới và thập thiện. Năm giới, nói rõ, quý vị đã thấy trong kinh văn, trên thực tế nó bao gồm cả mười thiện nghiệp, mười thiện nghiệp nằm trong đó. Quý vị xem trong kinh văn:

“Hai lưỡi, ác khẩu, nói dối, thêu dệt”. Từ đó có thể suy ra, phẩm kinh này, nói cho chúng ta năm giới, mười thiện.

Vi phạm, lỗi này rất lớn, rất nguy hiểm, tất cả đều do sự coi thường của một số người. Cho dù những người xuất gia, thường coi những điều này là giới nhỏ, giới nhỏ thì không thành vấn đề, không coi trọng. Có phải nói dối là giới nhỏ chẳng? Hai lưỡi là giới nhỏ chẳng? Tôi lừa người này, người cũng không phải người tốt, lừa họ có sao chẳng? Liên quan rất lớn!

Người bình thường không hiểu, thật ra năm giới, thập thiện, trong Phật pháp gọi là giới căn bản. Giới Tỉ kheo, Tỉ kheo ni, Bồ tát, Tịnh giới tam tụ, đều được xây dựng trên nền tảng này. Gốc đã mục, giới có còn chẳng? Tôi nghĩ mỗi người đều sẽ nghĩ được, có thể hiểu được, giới kia là giả, không phải thật.

Học Phật, trước khi chưa học Phật, có những khẩu nghiệp này chẳng? Ác khẩu, nổi giận, chửi người, phê bình người, tất cả đều thuộc khẩu nghiệp. Nếu ta nói thêu dệt, gồm cả biểu diễn, ca hát trên sân khấu, nội dung là gì? Ăn khớp với giết, dâm, dối, những thứ này đều thuộc lời thêu dệt, lôi kéo quý vị xung động tình cảm.

Vì sao nói ngày nay vô tuyến định hướng, làm chủ cả xã hội? Những người phụ trách định hướng này, họ có thể cứu cả thế giới, có thể huỷ diệt cả thế giới. Những gì họ bày ra là mặt trái, nghĩa là huỷ diệt thế giới này, nếu những gì bày ra là nhân nghĩa đạo đức, ngũ giới, thập thiện, là họ đã cứu thế giới, họ đã cứu cả thế giới này, tất cả quyền lực đều nằm trong tay họ. Tương lai lên thiên đường hay xuống địa ngục tất cả đều gói gọn trong một niệm của họ. Đệ tử của Phật không kể tại gia hay xuất gia, xin đừng bao giờ coi những thứ này là giới nhỏ, không có quan hệ gì, như thế là đã sai. Nếu không giữ giới nhỏ, giới lớn sẽ trôi qua, giới nhỏ là cội gốc của giới lớn.

Thọ giới khi xuất gia, lão hoà thượng đã nói giới luật cho chúng ta, cũng là khuyên răn chúng ta phải giữ bốn giới nặng. Kì thực bốn giới nặng đó là giết, trộm, dâm, dối, đây là bốn giới nặng, giới nhỏ có thể qua loa. Thuận theo chúng sinh, tùy hỉ công đức, nghe rất bùi tai. Trong cuộc sống thường ngày, hai lưỡi, ác khẩu, nói dối, thêu dệt, đây rõ ràng là một trong bốn giới trọng, sao lại coi nó là giới nhỏ?

Một người đừng nói cả đời, mà chỉ nói một ngày thôi, trong một ngày đó đã phạm lỗi miệng chưa, rất khó! Suốt từ sáng đến tối, có nói dối chẳng? Cứ nghĩ xem, có nói dối, hai lưỡi, ác khẩu, thêu dệt chẳng? Nếu có nên biết hôm nay đang tạo ác, kì thực, nói thật, mỗi niệm đang phạm cả giết, cướp, dâm, dối, đây là nói thật.

Thiện nam tử, thiện nữ nhân trong kinh nói, trong Phật pháp đã thanh tịnh ngũ giới, thập thiện, thực sự giữ trọn, làm được, mới được gọi là thiện nam tử, thiện nữ nhân. Vẫn hay phạm ngũ giới, thập thiện, như thế là không được, cách gọi như thế trong Phật pháp, chúng ta không có phần.

Bởi thế học Phật, ít nhất chúng ta phải giữ gìn được, thân không tạo giết, trộm, dâm, dối, uống rượu. Tâm phải chế ngự được tham, sân, si, mạn, nghi; Phải không chế được tình cảm như oán hận, phiền não, giận dữ, quý vị phải không chế không để nó phát tác, đây gọi thực sự tu tập. Người như vậy mới thích hợp với việc niệm Phật, mới gọi một niệm tương ứng một niệm Phật, mỗi niệm tương ứng niệm niệm Phật.

Không chế ngự được ác nghiệp tập khí phiền não, không thể tương ứng niệm Phật, liệu có mang lại lợi ích chăng? Không thể nói không lợi ích, nhưng lợi ích chỉ ở trong a lại da thức, tập kết chủng tử niệm Phật, lợi ích ở chỗ đó. Quả báo của lợi ích này không phải trong đời này, nói cách khác, đời này vẫn trôi lăn theo nghiệp.

Ngày trước thầy Lí thường nói với chúng tôi, không chế ngự được tập khí phiền não, giới niệm Phật cỡ nào, một ngày mười vạn danh hiệu Phật, vẫn là đáng sinh tử như thế nào vẫn phải sinh tử như thế đó, không cách nào khác, niệm Phật không tương ứng.

Trong kinh Phật nói không sai, hạng người nào có thể vãng sinh thế giới Cực lạc? Kinh Di Đà mô tả rất đơn giản, đó là tiêu chuẩn: “*Không thể ít thiện căn, phước đức, nhân duyên có thể sinh sang nước đó được*”, không phải nói rất cụ thể đó ư? Thiện căn là gì? Không tham, không sân, không si. Người thực sự cắt đứt tham, sân, si, mạn, nghi, tự nhiên không còn giết, cướp, dâm, dối, uống rượu, đây là thiện căn. Phước đức là gì? Phước đức là thực sự tin tưởng, thực rõ ràng, thực giác ngộ, y giáo phụng hành.

Trong kinh Phật đã nói, chúng ta có thể thực hiện được, y giáo phụng hành, diễn thuyết cho mọi người, làm tấm gương tốt cho mọi người noi theo. Với bản thân, chúng phải thực hiện cho Phật, Bồ tát xem, học sinh tốt. Với tất cả mọi người, tấm gương tốt cho những người học Phật trong xã hội, họ sinh tâm hoan hỷ, họ muốn học Phật, đây là tiếp dẫn chúng sinh. Bởi thế, đây là nhất cử lưỡng tiện, tự làm và giáo hoá mọi người.

Trong xã hội ngày nay, người khác lừa ta, họ lừa ta là việc của họ, ta không nên lừa họ, tại sao vậy? Họ vẫn muốn vào luân hồi lục đạo, ta không muốn vào đó nữa, ta muốn trong đời này đến thế giới Cực Lạc. Đến thế giới Cực Lạc thì không thể nói dối, người nói dối thì không thể đến thế giới Cực Lạc.

Chúng ta thử nghĩ, nếu chúng ta tiếp tục vào luân hồi lục đạo hay muốn vãng sanh ngay trong đời này? Muốn vãng sanh, phải gìn giữ giới luật này, người khác lừa ta, ta không lừa họ, người khác huỷ báng ta, ta không huỷ báng họ.

Người huỷ báng ta nhưng ta không huỷ báng lại. Đức Phật không dạy chúng ta, người huỷ báng tôi, tôi cũng phải huỷ báng lại, không có, không có cách dạy như thế. Tìm hết Đại Tạng Kinh cũng không ra, thậm chí người khác hãm hại ta, ta cũng không oán hận họ, tại sao vậy? Vì chúng ta đã học Phật, người học Phật không báo oán đùng chãng? Đúng, người học Phật là người hiểu biết, biết được quả báo nghiệp nhân. Họ huỷ báng ta, làm nhục ta, hãm hại ta, đây là do nhân trước. Quý vị phải tìm được nguyên nhân, khi đã rõ ràng, quý vị sẽ không trách cứ họ.

Nguyên nhân thông thường là gì? Nói tóm lại, nhất định chương ngại lợi ích của họ, ngày nay người ta gọi danh lợi, bởi thế họ tạo nghiệp này. Chúng ta muốn họ không tạo nghiệp này, ta tránh đi, tránh thật xa, đừng để họ cảm thấy áp lực, uy hiếp danh lợi của họ, chúng ta tránh xa một chút, như thế mới hay. Nơi Bồ tát có mặt, khiến tất cả chúng sinh sinh tâm hoan hỉ, như thế mới đúng. Họ muốn thân cận chúng ta, có thể thân cận; Họ không muốn thân cận chúng ta, ghét bỏ chúng ta, chúng ta tránh xa, khiến họ sinh tâm hoan hỉ, đây là Phật pháp, đây là đạo Bồ tát.

Xã hội ngày nay, vì coi nhẹ những lời giáo huấn của Thánh hiền, ít nhất trên hai trăm năm. Trong hai, ba trăm năm đó, con người trên toàn thế giới đều chịu ảnh hưởng khoa học, khoa học dạy chúng ta những gì? Dạy chúng ta hoài nghi, hoài nghi rồi mới cầu chứng, đây là tinh thần khoa học. Dạy suốt soát hơn ba trăm năm nay, chúng ta không nhận ra cái gọi là tập quán thành tự nhiên, tất cả đều nhiễm tập khí này. Nhưng tập khí này, tạo nên sự ngăn cách rất lớn với lời dạy của cổ thánh tiên hiền, với lời dạy của Phật Bồ tát, tại sao?

Ở khu vực Trung Quốc, thông thường gọi lịch sử năm nghìn năm, tôi thường nói đó là có ghi chép của chữ viết. Trước khi chưa phát minh chữ viết, có thể không dùng lại ở năm nghìn năm. Văn hoá truyền thống Trung Quốc có từ rất lâu, không có chữ viết, không thể nói không có văn hoá, không có chữ viết, không thể nói không có đức hạnh. Ngũ luân, ngũ thường, tứ duy, bát đức của người xưa, ít nhất đã có lịch sử một vạn năm, bởi thế Trung Quốc từ xưa đến nay, với giáo dục luân thường, đạo đức, thâm tín không nghi, không ai hoài nghi.

Chỉ khi học khoa học ngày nay, những logic phát sinh hoài nghi, tại sao ta phải hiếu kính cha mẹ, tại sao ta phải tôn trọng sư trưởng? Tại sao ta phải thương người? Xuất hiện những nghi vấn này, những lời dạy của Thánh hiền

còn giá trị chẳng? Bây giờ là thời nào rồi, có nên học theo Phật Bồ Tát chẳng? Tất cả đều hoài nghi, khi đã hoài nghi là không thể tiếp nhận, Không tử, Mạnh tử đến dạy, Phật Thích Ca Mâu Ni đến dạy, đều bỏ ngoài tai.

Kinh điển nói rất hay: “*Phật độ người có duyên*”, thế nào là người có duyên? Người thực tâm tin tưởng, người thực sự hiểu rõ được, gọi là người có duyên. Rất khó khăn để có thể tin, nhất là pháp môn này, là pháp khó tin, muốn hiểu, người phải khiêm tốn, làm sao quý vị có thể hiểu?

Đại sư Ấn Quang nói rất hay: “*Thành kính một phần được một phần lợi ích*”, có nghĩa là, với lời dạy của cổ thánh tiên hiền, phải tiếp nhận với thái độ như thế nào? Chân thành cung kính, ngày nay tìm đâu được một người chân thành cung kính? Tìm không thấy, mọi người đều tự cho mình thông minh, không biết tôn trọng người khác, không biết khiêm tốn, không biết cung kính. Từ nội tâm đến hình thức, không một chút cung kính, không một chút chân thành, bởi thế khởi tâm động niệm đều bất thiện, thế nào là bất thiện? Trái với luân lý đạo đức.

Lấy những thứ từ xưa đến nay được coi trọng ở Trung Quốc như, ngũ thường, thường là vĩnh hằng bất biến. Năm chữ đạo đức cơ bản là nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, đây cũng là năm giới; Nhân, không sát sinh; Nghĩa, không trộm cắp; Lễ, không tà dâm; Trí, không uống rượu; Tín, không nói dối, đây là năm giới. Lúc bấy giờ Phật giáo chưa truyền vào Trung Quốc, tổ tiên chúng ta đã đặt ra năm chữ đó, hoàn toàn giống với năm giới căn bản của Phật.

Làm người trong thế giới này, chúng ta phải phản tỉnh, năm chữ này chúng ta có chẳng? Nhân là ái, nhân là yêu người, ta có ý niệm thương yêu mọi người chẳng? Thích thì yêu, không thích là ghét, có ý kiến với họ, oán hận họ, không những không yêu thương mà còn oán hận, chữ này không có. Nghĩa là theo lí, khởi tâm động niệm, ngôn ngữ hành vi, hợp tình, hợp lí, hợp pháp, chúng ta đã làm được chẳng? Bởi thế, bất nhân, bất nghĩa, vô lễ, vô trí, vô tín, tất cả những chữ này đều không có.

Tả Truyện viết: “*Người bỏ thường thì thành ma*”, thường ở đây là ngũ thường, nếu không có năm chữ này, thế gian này sẽ bị yêu ma quỷ quái ngự trị. Thế nào là yêu ma quỷ quái? Thực hiện giết, cướp, dâm, dối gọi là yêu ma quỷ quái, đây là lời Không tử, Mạnh tử phát biểu lúc đó.

Làm người cần tuân thủ mấy nguyên tắc này, học Phật cần tuân thủ tịnh nghiệp tam phước, lục hòa, ngũ giới, thập thiện. Đây là nền tảng, nếu không có nền tảng này, sẽ không có Phật pháp. Chúng ta phải cố thực hiện, Phật pháp mới còn ở thế gian, không ai gắng làm, kinh điển còn ở thế gian, không được coi là Phật pháp. Chánh pháp dài lâu là còn người tu hành, người trì giới,

người niệm Phật, có người nghiên cứu kinh giáo, đây mới gọi chánh pháp dài lâu.

Những bậc đại đức thế gian hay xuất thế đều cho rằng, “*người hoằng pháp, không phải pháp hoằng người*”, bởi thế cổ nhân thường nói: “*Bất hiếu có ba, vô hậu lớn nhất*”, hậu là gì? Có truyền nhân, có người thừa kế sự nghiệp này, để sự nghiệp này được truyền từ đời này sang đời khác, thế mới là có hậu. Ngày nay đạo Không Tử, đạo Không Mạnh có ai kế thừa chẳng? Đạo Lão Trang có người thừa kế chẳng? Phật pháp có người thừa kế chẳng? Chúng ta đã có câu trả lời, thế gian này là có phước hay có họa, ta đã rõ. Lời giáo huấn thánh hiền mang đến cho chúng ta cát tường, hạnh phúc. Nếu không có những lời giáo huấn của Thánh hiền, xã hội sẽ loạn, động loạn, đem đến cho ta là tai nạn, họa hại, chúng ta không thể không nắm vững đạo lý này.

Học Phật không phải mê tín, cần làm rõ ràng, minh bạch chân tướng sự thực này. Những gì bất thiện, ta phải buông bỏ, tránh xa; Những gì tương ứng với tâm tánh, những thứ thiện, ta phải kéo nó về. Tất cả những thiện pháp của thế gian, xuất thế, kì thực nền tảng của nó trong hai chữ: Một là hiếu, hai là kính.

Hai câu đầu của tịnh nghiệp tam phước: “*Hiếu dưỡng cha mẹ, phụng sự sư trưởng*”, chúng ta đã có chẳng? Đã tận tâm hiếu dưỡng cha mẹ chẳng? Quý vị đã hiếu chữ hiếu chẳng? Đã biết tôn sư trọng đạo chẳng? Đây là gì? Pháp thân huệ mạng. Chúng ta có được thân mạng từ cha mẹ, chúng ta có được huệ mạng từ sư trưởng, ân đức hai đáng này rất lớn. Bởi thế học Phật, tịnh nghiệp tam phước là nguyên tắc chỉ đạo tối cao, hai câu đầu là hiếu thân tôn sư. Thực sự hiếu thân thì không dám có ý niệm ác, tại sao? Có ý niệm ác là có lỗi với cha mẹ, có ý niệm ác là có lỗi với sư trưởng. Ác niệm còn không có, làm sao có việc làm ác!

Lời giáo huấn hàng nghìn năm của tổ tông, chúng ta dám hoài nghi không? Đa phần con người ngày nay là hoài nghi, điều này tạo nên khó khăn cho việc khôi phục lời dạy Thánh hiền! Chỉ rất ít một số người có đại thiện căn, đại phước đức, chúng ta thường nói là người tái sanh, họ có thể tiếp nhận, có thể đồng ý, nhưng ít lắm.

Nếu muốn nhân rộng lời Thánh hiền, xã hội phải trở lại an định, hoà bình. Chúng ta thử tính, ít nhất cần ba đời đến bốn đời mới khôi phục bình thường, chúng ta khó thấy được. Giới nhất chúng ta một đời, thêm một đời nữa, e chúng ta không thể thấy. Tóm lại, phải sau bốn, năm đời nỗ lực, chúng sanh khổ tận cam lai.

Những gì bất thiện mang lại là khổ báo, là tai nạn. Chịu hết khổ nạn, không còn chịu nổi, nghe lời giáo huấn Thánh hiền, có thể nhận được một chút đạo lí, từ từ! Chúng ta đã đánh mất cơ hội hai, ba trăm năm, khôi phục lại cũng mất hai, ba trăm năm, không thể ngày một ngày hai có hiệu quả ngay, đó là lỗi nghĩ sai lầm. Thực sự phát đại tâm, thực sự bắt tay, giống như những gì Phật pháp đã nói, Bồ Tát tái sanh, họ không phải người phạm, tư tưởng người phạm không giống Phật Bồ Tát.

Niệm Lão giải thích bốn lỗi của miệng cho chúng ta: *“Nhưng ý kinh dạy kín mười ác, nên chỉ nêu ba ác còn lại”*, đây là trong đống có mở, trong mở có đống Hội tập của Hạ Liên Cư đã liệt kê bốn thứ ác. *“Hai lưỡi, hai lưỡi, dịch mới là lời li gián”*. Vốn hai người hòa mục hoà hảo, nhưng lại nghĩ cách để cả hai trở mặt, khiến hai người hoài nghi lẫn nhau, ngờ vực nhau, phá hoại sự hoà hợp của họ, cách ăn nói như thế gọi là lời li gián.

Luật Tứ Phần nói: *“Hai bên tranh đấu, khiến họ mất hoà hợp”*, khiêu khích, khiến hai bên đấu tranh, phá hoại sự hoà hợp của họ, đây là điều không tốt. Trong kinh Phật dạy chúng ta, quả báo sẽ vào địa ngục Cắt lưỡi, địa ngục Cắt lưỡi từ đâu mà có? Từ nói hai lưỡi, tạo tội hai lưỡi là địa ngục Cắt lưỡi. Không những không thành thật, họ còn khiến cho hai bên tranh đấu lẫn nhau. Trước kia hai người là bạn bè, khiến cho cả hai thành oan gia đối đầu, đây là tâm bất thiện, đây là hành động không tốt, quả báo rơi vào địa ngục Cắt lưỡi.

“Thiên Thai nói”, Thiên Thai là đại sư Trí Giả, đây là lời của đại sư Trí Giả: *“Lôi kéo hai bên, khiến không hoà hợp”*, nghĩa là phá hoại sự hoà hợp cả hai phía, trong đó họ khơi mào, phá hoại bên trong.

“Đại Thừa Nghĩa Chương lại nói: Nói phá hai bên, nên gọi là hai”, phá là làm cho trái, khiêu khích thị phi. *“Đôi bên nghe theo lời nên gọi hai lưỡi, có nghĩa thổi bùng li gián, lôi kéo thị phi”*, đây là cách nói ngày nay, giống nghĩa đó. *“Ác khẩu, nay dịch là lời thô ác”*, ngôn ngữ thô lỗ, khiến người nghe rất chối tai. Pháp Giới Thứ Đệ nói: *“Thêm lời ác vào, khiến họ khó chịu, gọi là ác khẩu”*, người khác nghe sinh phiền não, đây gọi là ác khẩu.

“Lại Đại Thừa Nghĩa Chương Thất”, ở đây là quyển thứ bảy, đã giải thích ác khẩu cho chúng ta: *“Ngôn từ thô kịch, mắt nhìn ác ý, ác sinh từ miệng, nên gọi ác khẩu, ý nói dùng tâm gây gổ người khác, nói những lời thô ác, khiến người đau đớn, gọi ác khẩu”*. Nói rất khó nghe, bất kể cố ý hay vô tình, người nghe xong thấy phiền não không vui.

Trong kinh giáo Đức Phật đã dạy các vị Bồ Tát, nên dùng những tâm thái nào để đối nhân tiếp vật. Hoàn Nguyên Quán chỉ nói bốn đức, bốn loại đức hạnh cơ bản của Bồ Tát cần tuân thủ. Loại thứ ba nói: Nhu hoà chất trực, bao

gồm cả ngữ nghiệp trong đó. Hình dáng, lời nói, thái độ cần nhu hoà, tâm ý phải chất trực, chất trực là chân thành. Bên trong phải chân thành, bên ngoài phải nhu hoà, Bồ Tát! Điều này được đặt thứ ba.

Thứ nhất là dạy Bồ Tát tùy duyên diệu dụng, thứ hai là phép tắc oai nghi, đi đứng nằm ngồi, ngôn ngữ, tâm thái đều làm tấm gương tốt nhất để mọi người noi theo, đây là gì? Đệ tử Phật cần chứng tỏ hình ảnh của người con Phật, để mọi người sinh tâm hoan hỷ khi nhìn thấy, khen ngợi Phật Bồ Tát. Đệ tử Phật là những người tốt, là người thiện, chúng ta nên học theo họ, như thế sẽ dẫn dắt vô lượng chúng sinh, làm sao lại tạo ác?

“*Vọng ngôn là vọng ngữ, tân dịch là nói dối*”, tân dịch là bản dịch của đại sư Huyền Trang, trước đại sư Huyền Trang gọi là cựu dịch, sau khi ngài trở về từ Ấn Độ, dịch kinh gọi là tân dịch. Ngài thay đổi kiểu dịch trước đó, thay đổi để chúng ta dễ hiểu hơn. Cổ dịch là vọng ngữ, phiên dịch vọng ngữ, tân dịch là hư cuồng ngữ, hư là không có thực, cuồng là không chân thực.

“*Lại như Phạm Võng nói*”, nghĩa là Kinh Phạm Võng nói: “*Không thấy nói thấy, thấy nói không thấy, những lời không thực dối lòng là nói dối vậy*”, đây là nói dối, gạt người. Thấy nói không thấy, không thấy nói thấy, đây đều là không thực. “*Nói thêu dệt, tân dịch là lời tạp uế*”, nghĩa cũng rất hay.

Câu Xá Luận nói: “*Tất cả những lời nói buông ra từ tâm ô nhiễm gọi là lời tạp uế*”. Tâm ô nhiễm là gì? Tự tư tự lợi là tâm ô nhiễm, tâm vốn là thanh tịnh, vốn bình đẳng, vì ô nhiễm nên không thanh tịnh. Tự tư tự lợi là ô nhiễm, tiếng thơm lợi dưỡng là ô nhiễm, tham sân si mạn là ô nhiễm, có những thứ như thế là tâm không thanh tịnh.

Những lời buông ra từ tâm không thanh tịnh cũng không thanh tịnh, lời nói thế nào? Lời nói rất bùi tai, nhất là âm nhạc, tiếng hát, gồm cả thơ văn, biểu diễn văn nghệ, khiến quý vị khi xem sẽ thế nào? Khi xem sẽ sinh khởi giết, trộm, dâm, dối, khơi gợi tình cảm của quý vị, đây gọi là thêu dệt. Biểu diễn văn nghệ ngày nay toàn thế cả.

Từ xưa đã có biểu diễn văn nghệ, ngày nay chúng ta nhìn thấy rất nhiều thổ dân, họ thích ca hát, thích nhảy múa, có ! Những dân tộc khác đều không ngoại lệ, múa hát trên một nền nhạc vui là điều bình thường.

Không tử đã biểu diễn loại văn nghệ này, chế định một mức độ, mức độ này chỉ ba chữ, là “*tư vô tà*”. Bất kể biểu diễn văn nghệ thi từ, ca phú, khiến người khác không nổi ý niệm tà bậy, khiến người nghe, khiến người tiếp xúc, đều không phát sinh tà niệm, mức độ đó là đúng mực. Bởi thế ngài đã đưa ra

“*tư vô tà*”. Xã hội Trung Quốc qua các thời đại và quốc gia đều tuân thủ, bây giờ đã giải phóng, không còn giữ phép tắc này nữa.

Một tập tục tốt đẹp, chắc chắn phải được duy trì trên nền tảng này, khi nền tảng này không còn, xã hội sẽ loạn, xã hội loạn ở đâu? Lòng người loạn. Lòng người, khởi tâm động niệm đều là tham sân si mạn, đều là thất tình ngũ dục, đều là lợi mình hại người, rắc rối này rất lớn. Ngày nay phong khí này đã tiêm nhiễm toàn cầu, không của một quốc gia nào, là tất cả. Vì sao phạm vi tiêm nhiễm lại lớn như thế? Vì ngày nay công cụ khoa học đã phát triển, dùng vô tuyến để phát, dụng internet để phát, mọi người trên toàn thế giới ngày nào cũng theo dõi, ngày nào cũng học theo, ngày nào cũng bắt chước. Các bạn trẻ từ nhỏ đã được nuôi dưỡng bởi những tập quán này, tạo thành quan niệm của chúng, đây gọi là quan niệm chủ quan, vào trước làm chính, nó cho rằng đây là chuyện bình thường.

Ngôn ngữ, hai lưỡi, ác khẩu, nói dối, thêu dệt là chuyện thường. Các tiết mục vô tuyến là biểu diễn văn nghệ, nó đang dạy, dạy cả xã hội, từ trẻ nhỏ đến cụ già, nó dạy tất cả. Mỗi ngày mọi người đều xem, mỗi ngày đều tiếp thu thứ giáo dục này, nên trở thành bình thường, rắc rối là chỗ đó.

Hiếu thuận cha mẹ, tôn kính sư trưởng, không ai nhắc đến, họ không nghe ai nhắc, họ cũng không chứng kiến. Bởi thế quý vị nói với họ, họ không dám tin, cho rằng quý vị lừa họ. Nhưng thực sự lừa họ, họ lại tin, nghĩa là nghe lừa chứ không nghe khuyên, xã hội hiện tại là như thế.

Bởi thế chúng ta thấy những tai nạn ngày nay, quý vị hiểu vì sao những tai nạn lại xảy ra, cứ bình tâm suy xét, dùng cách nào để hoá giải những tai nạn này?

Cổ nhân Trung Quốc có câu: “*Không nghe người lớn nói, mắt mắt ngay trước mắt*”, ngày nay chúng ta gặp rắc rối, tìm ai? Tìm người lớn tuổi là ổn, người lớn là ai? Tổ tiên chúng ta, cổ thánh tiên hiền. Tổ tiên mỗi dân tộc trên thế giới, mỗi truyền thống văn hoá của dân tộc đều có ưu điểm, đều dạy người yêu người kính trời.

Chúng ta xem rất nhiều kinh điển tôn giáo, tôi đã xem một số, phát hiện trong đó lòng yêu thương chân thành. Đây chính là mục tiêu chung của tất cả tôn giáo, phương hướng chung, chúng ta tìm tòi ưu điểm này, nỗ lực thực hiện, nghĩa là thực hành! Những ưu điểm của truyền thống Trung Quốc phải nói rất cụ thể, Phật pháp lại hay hơn, nói rất cụ thể, những đạo lý tinh tế trong đó, càng học càng thấy vui, càng học càng vỡ ra.

Phần tiếp theo: “*Đại Thừa Nghĩa Chương* lại nói: *Lời trái không đúng, giống như thêu dệt, từ sai đến đúng, nên gọi thêu dệt*”. Ý là thêu dệt, rất đẹp, rất mềm mại, mọi người rất thích. Bởi thế thêu dệt là những lời hoa mỹ, quý vị rất thích nghe, rất thích xem.

Nội dung nó ra sao? Nội dung khơi gợi thất tình ngũ dục của quý vị, hoàn toàn trái ngược với “*tu vô tà*” như Khổng tử nói, nó có thể khơi gợi tình cảm của quý vị, khơi gợi những gì nơi quý vị? Hi nộ ai lạc, những thứ này trong hiện tại, cái gọi là film tình cảm trên truyền hình, đều thuộc loại này. Không hay không biết, quý vị lọt vào đó, không thể nhảy ra, không có trí tuệ.

“*Lại Vô Lượng Thọ Kinh Tiên Chú*”, đây là tác phẩm của cư sĩ Đinh Phúc Bảo, “*Thêu dệt, là những lời bao hàm ý dâm, không đúng, những người đời sau tích tập*” Tứ đại danh tác của tiểu thuyết Trung Quốc: Tam Quốc Diễn Nghĩa, Tây Du Kí, Thủy Hử Truyện, Hồng Lâu Mộng, tất cả đều như thế, nội dung đều chứa đựng những tình tiết đó. “*Đa phần đều lấy người đẹp, cỏ thơm để ẩn dụ. Phàm những người vào chốn khuê các đều gọi là thêu dệt*”. Khuê các là lời nói tình cảm giữa nam nữ.

“*Thập Nghiệp Đạo Chương* lại nói: *Nói những lời ô nhiễm, gọi là lời tạp uế. Nếu tâm không ô nhiễm, trau chuốt văn từ, ca tụng thật đức, không bất thiện vậy*”. Bởi thế phải xem nội dung của thêu dệt, một cách đơn giản, thêu dệt là những ngôn từ rất trau chuốt. Nếu những ngôn từ ngọt ngào này được dùng để ca tụng đức hạnh, tốt quá.

Thí dụ, giống tập Thi Kinh do Khổng Tử san định, ba trăm bài thơ là ca từ, lời hay, nhưng nội dung bên trong là chánh, không tà, những lời ca đó từ đâu mà có? Từ tế tự tổ tiên, tế tự cõi Trời, yến hội trong triều đình, âm nhạc tấu lên trong những cuộc lễ, cũng có lời ca dân dã, qua bàn tay san định của Khổng tử, nghĩa là sửa đổi, chọn ra 305 thiên, ở đây ta có thể cảm nhận phong tục xã hội đương thời. Cái ngày nay gọi là đồng dao, nghệ thuật diễn xướng dân gian, phản ánh tình cảm con người của xã hội, ước vọng của họ. Nhà vua thường sưu tập những ca từ này, hiểu rõ dân chúng, làm tài liệu tham khảo để trị nước, quý vị xem ưu điểm của việc làm này.

Thập Nghiệp Đạo Chương đã nêu hai mặt, một là thiện, hai là bất thiện, đều nói đến.

Chú giải của chương này rất dài, phần sau vẫn còn, chúng ta tiếp tục xem phần sau.

“*Đại sư Vọng Tây* nói: *Tội nói dối này, người đời dễ mắc*”, rất dễ phạm phải, ai cũng muốn nói, ngôn ngữ không tách rời đời sống chúng ta. Ngày nay

được mấy người kiệm lời, trầm tư ít nói? Tôi nghĩ lại, tôi đã học Phật sáu mươi năm, chưa thấy.

Những người tôi gặp đều thích nói, ít người không thích nói, tôi chỉ thấy một mình đại sư Chương Gia, ngài có thể ngồi với quý vị một giờ mà không mở lời, ngài dạy người bằng cách nào? Dạy bằng oai nghi, rất ít dùng lời, ngài dạy bằng cách đó. Khi ngồi với ngài, đừng nói câu nào, tự nhiên thấy kính trọng. So với những pháp sư quý vị đã gặp, họ nói chuyện mấy giờ với quý vị, lợi ích càng nhiều. Lời đại sư Chương Gia rất chậm, rất rõ ràng, lời ít ý sâu, khi tiếp xúc với ngài, thực sự bạn khó quên những lời ngài dạy.

“*Người đời dễ phạm*”, bạn không để ý đến hậu quả, lai là tương lai, báo là báo ứng, ta phải chịu trách nhiệm về lời nói của mình, hậu quả sẽ đi liền theo sau.

Như Nam Sơn nói, Nam Sơn ở đây là giới luật, luật sư Đạo Tuyên ở núi Chung Nam, đây là tổ sư Luật tông. Ngài dạy: “*Rất nhiều người dễ phạm giới này, vì nghiệp dối tích tụ, thức chủng càng nhiều, nên theo trần cảnh, động liền hư cấu*”, mở miệng là có vấn đề. Tiếp nói, vẫn lời của luật sư Đạo Tuyên: “*Bồ Tát Hành Cơ lại nói: “Miệng dữ hại người, kiếm lưỡi lấy mạng, như mũi như mũi, chết xong hết tội”*”.

Câu này, tiếp theo là giải thích của Niệm Lão: “*Khiến miệng người không nói như mũi, khỏi bị tội lỗi*”. Mũi không nói được, nếu miệng như mũi, cố gắng để nói ít là tốt nhất, nói nhiều lỗi nhiều. Bởi thế học làm người đi vào đời dứt khoát phải cung kính, khiêm tốn, nghe nhiều, xem nhiều, ít nói.

Tứ đại Thiên Vương trong nhà Phật, họ là tượng trưng những vị Hộ pháp, chúng gọi các ngài là thần Hộ pháp, họ hộ pháp cho ai? Hộ pháp cho bản thân, hộ thế nào? Quý vị hiểu được cách nói tượng trưng của họ, có thể hiểu được. Danh hiệu Đông Phương Thiên vương gọi là Trì Quốc, đây là cách tượng trưng, trì là giữ gìn, quốc là quốc gia, Thiên vương Trì quốc. Bản thân chúng ta, làm sao để giữ gìn bản thân chúng ta, đấy chính là Thiên vương Trì quốc đã dạy chúng ta. Những thứ ngài nắm trên tay mang tính tượng trưng, cần phải hiểu.

Trên tay Thiên vương Trì quốc là đàn Tì bà, nhạc cụ, không phải ngài muốn ca hát, dùng Tì bà để ví von. Làm sao giữ được tính mạng, giữ được gia đình, giữ gìn quốc gia quý vị mãi mãi hưng vượng, không thất bại, dùng những gì? Dùng Tì bà, thấy Tì bà là nhạc cụ dây, so căng sẽ đứt, chùng quá nó sẽ không vang, quý vị đã thấy đấy, Tì bà ngụ ý gì? Nhà Phật gọi là trung đạo, tổ tiên Trung Quốc gọi là trung dung, đạo của trung dung. Không thể quá tay, cũng không nên bất cập, cần điều chỉnh cho hợp lí, lấy ý nghĩa đó.

Phật dạy Bồ Tát như thế, Thánh hiền dạy quảng đại quần chúng, phải biết dùng trung, quý vị mới có thể hộ quốc, có thể hộ trì bản thân, giữ gìn gia đình, nâng đỡ sự nghiệp, hộ trì quốc gia.

Vị Thiên vương thứ hai, Thiên vương Tăng trưởng Nam phương, ý của tăng trưởng là nâng cao lên. Trong văn hoá Truyền thống Trung Quốc nói, mỗi ngày thêm mới, nhà Phật ngày nay nói tinh tấn, quý vị phải tiến bộ, không tiến bộ sẽ lùi bước, phải cầu tiến. Tiến bộ cần dựa vào gì? Nên dựa trí tuệ, không phải tri thức, bởi thế trên tay ngài nắm, không phải cuốn sách mà là một thanh gươm báu. Gươm đại diện cho trí tuệ, đây là gươm trí tuệ, ngài không nắm cuốn sách, có nghĩa là có trí tuệ quý vị mới có tiến bộ, ý rất sâu sắc. Hai vấn đề này, làm sao để cầu được? Một là hộ quốc, hai là trí tuệ.

Hai vị Thiên vương còn lại dạy chúng ta phương pháp, quý vị xem Thiên vương phía Tây, Thiên vương Quảng mục phương Tây, từ danh xưng của ngài, dạy quý vị những gì? Quan sát, Trên tay Thiên vương Quảng mục là con rồng, hoặc rắn, rồng rắn đại biểu những gì? Biến hoá. Lòng người thay đổi, xã hội thay đổi, thế giới thay đổi, không kể thay đổi thế nào, đạo lí trong đó vẫn không thay đổi. Bởi thế tay phải nắm hạt châu, hạt châu đại diện lí, lí không đổi, sự có thể đổi thay, người và việc đều đổi, lí không đổi. Bảo quý vị quan sát, nắm thật chắc đạo lí này, quý vị mới có thể ứng phó được thay đổi mau chóng, đạo lí bất biến đó là gì? Chân tâm, chúng ta gọi là chân thành, chân thành là thể của tâm Bồ đề. Quán Kinh gọi là tâm chí thành, Khởi Tín Luận gọi là trực tâm. Không kể thay đổi ra sao, tâm chân thành không đổi, có thể ứng phó.

Mấy hôm nay, có người đồng tu mang đến chiếc đĩa đưa tôi xem, nói về một doanh nhân Nhật Bản, Đạo Thịnh Hoà Phu. Khi tôi xem xong cách tượng trưng của Tứ đại Thiên vương, ông đã ứng dụng tất cả. Bởi thế, ở Nhật Bản, ông ta trở thành bậc thầy về kinh doanh, bậc thầy trong giới doanh nhân.

Nhật bản có bốn bậc thầy, ông ta là một trong số đó, ba người kia đã qua đời, còn lại mình ông. Mọi người chất vấn, sao ông không thất bại trong kinh doanh? Trong năm mươi năm, trải bao nhiêu phong ba, gió táp mưa sa, không ảnh hưởng một chút đến ông. Ông ta không bị ảnh hưởng, rất nhiều công ti phá sản, không đứng vững, doanh số của ông vẫn tăng đều. Những công ti khác phải cắt giảm nhân công, công nhân trong công ti ông vẫn giữ nguyên, vấn đề ở đâu? Chân thành, lương tâm, dùng tâm chân thành để đối nhân xử thế. Bất luận nó thay đổi thế nào, tôi không đổi, thành công ở đó.

Anh ta là Phật tử, anh từng xuất gia, ứng dụng văn hoá truyền thống Trung Quốc và Phật giáo Đại thừa vào việc kinh doanh. Bây giờ ông ta là chủ tịch hội đồng quản trị hãng hàng không Nhật bản. mấy năm nay hàng không

Nhật bản tổn thất rất lớn, lại tìm ông là chủ tịch hội đồng quản trị, hãng hàng không Nhật bản được vực dậy, từ lỗ thành lãi, trong khoảng hơn một năm.

Một số người nghĩ hãng hàng không Nhật bản chắc sẽ đóng cửa, nhưng ông ta đã vực nó dậy, nhờ đâu? Từ sự chân thành, phương pháp ông ta dùng, với lí luận triết học kinh tế phương Tây, hoàn toàn trái ngược. Người khác không dám làm, ông ta làm. Hỏi ông ta cách nghĩ đó từ đâu mà có? Từ hai nghìn năm trước của Trung Quốc, ba nghìn năm trước, những Thánh nhân, hiền nhân, có được từ trí tuệ họ có, dùng phương pháp của họ để kinh doanh công ti của mình, vĩnh viễn đứng trên mảnh đất bất bại.

Kì thực mà nói, là tinh thần gia đình của người Trung Quốc, ô ta đã xem công ty như một gia đình, coi tất cả công nhân như anh chị em của mình, ông ta đối đãi như thế. Chúng ta là một gia đình, vì thế mọi người trong công ty, có được sức mạnh đoàn kết, sức mạnh này rất lớn. Công ty mời ông ta làm chủ tịch hội đồng quản trị, vốn muốn về hưu, không muốn tham gia nữa, tuổi đã cao, vì muốn vực dậy công ti, ông đã trở lại.

Bởi thế ông ta kê rất chi tiết, người phương Tây kinh doanh, kinh doanh một công ty, đặt lợi ích công ty lên hàng đầu. Cắt bớt công nhân, có nghĩa hạ lương đến mức thấp nhất, bắt họ phải phục vụ công ty, công ty kiếm tiền cho ông chủ, đặt ông chủ lên hàng đầu, công nhân và khách hàng đứng sau.

Cách làm của họ khác nhau, những thứ công ty họ cần là lợi ích, đứng đầu là ai? Đứng đầu là công nhân, những công nhân này rất hưng phấn, mọi công nhân đều cùng nhau nỗ lực, công ty kinh doanh, lợi ích nên dành cho công nhân. Thứ đến là khách hàng, công ty thứ ba. Bởi thế doanh số ông ta tăng theo từng năm, khách hàng thế nào? Thích thú mua hàng, công ty ông rất tốt, tại sao? Sẵn sóc khách hàng rất chu đáo, công nhân toàn tâm toàn lực phục vụ công ty, rất có lí! Đây là tư tưởng văn hoá truyền thống Trung Quốc, ông ta áp dụng tất cả. Nhà của người Trung Quốc ngày trước là đại gia đình, có gia đạo, có gia qui, có gia học, có gia nghiệp, Đạo Thịnh Hoà Phu đã ứng dụng tất cả.

Ngày nay tin tức này được lan truyền khắp nơi, sẽ khiến một số người nghĩ lại, quý vị mang lợi ích cho mọi người quý vị mới được lợi ích. Khi chỉ nghĩ đến lợi cho bản thân, công ty sẽ sụp đổ, sẽ đóng cửa, đây là điều được dạy trong Phật pháp. Phật dạy mọi người kiếm tiền thế nào? Bỏ thì tài sản sẽ được của cải, càng cho càng được. Thông minh trí tuệ là do bỏ thì pháp, mạnh khoẻ sống lâu là do bỏ thì vô úy. Phật dạy quý vị tu ba thứ bỏ thì này, sẽ được ba thứ quả báo, giàu có, thông minh trí tuệ, khoẻ mạnh sống lâu, từ đây mà có.

Không chịu bỏ thì, tự tư tự lợi, không có được. Không chịu bỏ thì, họ vẫn phát tài, được lợi ích, là do tu tập kiếp trước, quả báo đời này là những gì đã

tu kiếp trước. Khi quả báo đời này hết, đời này quý vị không tu bồ thí, đời sau sẽ nghèo nàn. Bởi thế con người, cần nghĩ đến quả báo tương lai. Đây là việc khiến chúng ta phải kiệm lời để khỏi tạo nghiệp miệng.

“*Như Trí Độ Luận nói*”, Đại Trí Độ luận có đoạn thế này: “*Như Phật dạy, nói dối có mười tội*”, việc nói dối bao gồm bốn tội như đã nói trước đây, nói dối, hai lưỡi, ác khẩu, thêu dệt. Mười loại tội này: “*Những gì là mười, một, hơi miệng hôi*”, có hiện tượng này không? Có, mọi người không muốn gần quý vị, hơi miệng hôi, do tạo nghiệp này. Chúng ta đã từng gặp, khi hơi trong miệng khó ngửi, khẩu nghiệp người này quá nặng.

“*Thứ hai, thiện thân lánh xa, phi nhân thân thiện*”, thiện thân không muốn gần quý vị, phi nhân là ai? Là oan gia trái chủ của quý vị, ngày nay gọi là nhập vào thân thể, oan gia trái chủ vây quanh, vì không có thiện thân bảo vệ quý vị. Oan gia trái chủ tất nhiên không phải là một, ngay người thực tâm tu hành cũng không tránh khỏi.

Tôi đã chứng kiến một trường hợp, từ miệng người đồng tu này kể lại, là việc thực, bản thân người này ban đầu cũng không hiểu. Anh này mắc bệnh suyễn, rất nhiều năm, sau này mới phát hiện ra. Khi bệnh suyễn nổi lên, là một người oan gia trái chủ áp vào anh ta, khiến anh chịu tội này. Lại còn một người, hình dáng xấu xí, lại là oan gia trái chủ, quả báo! Ngày trước anh chinh người khác, bây giờ mang quả báo này, hai oan gia trái chủ khiến anh ta sống không nổi. Sau này biết rõ, đem tất cả những công đức mình tu tập được hồi hướng cho họ, cầu vãng sanh giúp họ, quả nhiên hiệu nghiệm. Hai oan gia trái chủ này cảm tạ anh ta, khi rời khỏi đã nói với anh: “*A Di Đà Phật đến tiếp dẫn họ về thế giới Cực Lạc*”, bệnh suyễn của anh cũng khỏi, không cần thuốc thang trị liệu mà khỏi, mặt mũi cũng thay đổi.

Bởi thế chúng ta phải hiểu rõ, thân thể chúng ta mang rất nhiều bệnh tật. Nguyên nhân chính đều do oan gia trái chủ của ta, tìm đến thân ta, bệnh này gọi là bệnh oan nghiệp, không phải không có nguyên nhân.

Chúng ta hiểu rõ chân tướng sự thực, thứ nhất, quyết không kết oán với người khác, cái gọi là “*oan gia nên giải, không nên kết*”. Khi kết oán, những thứ này, oan oan tương báo đời đời kiếp kiếp không bao giờ ngưng. Thứ hai, hiện tại, trước đây đã kết oán với người khác, nhất định phải hoá giải, nhất định phải biết sám hối, phải biết tự làm mới.

Người còn sống, có người quý vị rất thích, có người lại rất ghét. Thích họ là duyên lành, không thích, ghét họ là kết duyên ác với họ, quả báo của duyên ác này không tốt. Bởi thế, tất cả những duyên bất thiện, nên nghĩ cách cải thiện nó.

Cuối cùng chúng ta đã thấy rõ, giác ngộ, người khác làm một số việc không hợp với ta, cần phải cho qua, không để trong lòng, càng không thốt ra nơi lời nói. Họ kết oán với ta, ta không kết oán với họ; Họ huỷ báng ta, ta khen ngợi họ, tại sao khen ngợi họ? Ta cảm ơn họ, họ đã tiêu nghiệp thay ta. Bởi thế khi đã thay đổi suy nghĩ, tâm khai ý lãng, thống khổ phiền não hoàn toàn hết sạch, quý vị sẽ rất nhẹ nhàng, rất vui vẻ. Đối xử với những người đã làm hại mình, quý vị cảm ơn họ, cảm ơn với tất cả tâm thành, nghiệp chướng chúng ta sẽ tiêu trừ, đây là điều cần phải học, nếu không học Phật sẽ công cốc.

Mười câu tiếp theo, thời gian đã hết, chúng ta học tiếp đoạn này vào ngày mai.

Hết tập 527